

חלהות שבת סיון ערה

ב' יונדקא אחד: ב' יונדקא אחד, (ב) אַבְלָה (ח) שְׁנִים קּוֹרִין בֵּיחֶד, שָׁם בא האחד להטוט (פרוש, לננות כפר בני שיפיע השם לפטילה) ו(ג) יונדרה חברו. והוא שקרין בענין אחד, שאו לשגית האחד בפה שיעשה חברו, אבל *בשני ענינים לא: הגה וניש אומרים דבשני סדרים אבלו בענין אחד (ז) אסור (כ"י), (ח) ולכון אסור לומר (ט) פוטים בליל יוסטוב שחל להיות בשבת בקבית-הכנתת. וכן נגנו (מדוכי ושותה וטהרת המחתה): ג' אם יש אחר עמו *אבלו אינו קורא, (ו) ואומר לו כן דעתך עלי שלא אתה, מperf, והוא הדין אם אומר כן (יא) לאשתו: ד' **אֲדָם חָשׁוֹב** (יב) שעין הרפו בחול (ו) להטוט, מperf בכל גאנא: ה' **בְּמִדְרָה אַבְלָה עֲשֵׂרָה קָאַחַד** (ו) אין קורין, ממשו דrhoail וירושבים רוחקים זה מזה, ועוד, שונבות האודים סמכים להם, אין זה מכיר כשבא חברו (יד) להכער (ו) ולסתות:

פאר הילטב

סעיף יב: (7) אכל שניים קורין. אכל אין פולין. אם לא שאכד כפלת וחמשני פשוטו, טו' בפייה: (ט) פוליטים. והוי הימירות שאזכירם בפייה, אם לא כי שרגיל קצט. שלאור התפללה מתר לארחות בסדרו לאור עזר. שהתקלה מצחיה בפי' הפל: (ט) להחות. פ"ז שערור והוא, אכל מסתפק לא, טו'ז: (ט) ולחות.

משנה ברורה

מפורטים. וטעםם, דז'וקא **בשעבונה** ה'ער עשר קומ'ות אסרו, מ'שם ודרשו
בן לעצםם כדי **שעל-ידי-יה** יראה מה שבעבונה, מה שאין כן להגאי,
שאין דרכו כלל אם לא מושם אסור שפט, איתת לה ה'ער וא' ש'יך
שלא-טח להתות, **הנמי** ל**קונא** פרק **במה פולקין**, נ'ש אוסרין בכל
ונגנא כ'ם לא פלו. ענן (ב) **אלאה** ר'כה ש'מץדר להתייר בשופר
ההפקפת לאדם אחר¹⁰, דרכי לאשור ל קברן | ז'ן דעתך עלי ש'לה אשה,
דמתיך **קסעה** ג'. אסור **קירות** לא'וד ה'ער ביז'ם במקום האפל
[אחרונים]: (ג) **וכו** ו**כו**. ק'א י'כ' א'ר'שא, ד'קה נ'פ' ג'רו של'ל
לקורות לפניה. וא' ר'הוא ברוך על הפתילה ב'ען נרות של שעונה ומלב'
שלאנו י'אל ש'יך בו ש'פא ב'טה, א'ר'על'פ'יכ'ין ש' לחש ש'פא י'מחט
(שמסיד ר'אש הפתילה להסיד ח'שפה) ונמצא שהוא מבאה: (ד) של'
שעונה. וב'ה' בשם ר'ש'יל כתוב ר'נהג'י ל'קל לבדק פלים וציצית
ולקורות אצל נר של שעונה, והיא עדין אצל ר'ר של מ'בך, ותפשם, ר'בה
לא' ש'ק' ש'מא י'מחט, וככבר ק'וי מל'אה ש'אניה א'ר'יה
ולגופה¹¹) לא' תני אסתוקא ד'אורייתא, ובן כח'ב ה'ט'. ס'פיק ק'אנ'א-א'רב'ה,
ד'ש'לא ל'ענ' י'ש להחביר, ד'ה' י'ש א'ומרים וככבי' תני מל'אה
דא'ן'יא, כמו ש'קב'ב בסוף ס'יקן של¹²). ו'ה'אליה ר'בה כתוב בשם
ההפלטיש'יר'יס'יטוב, ד'בנ'ר של'ל ש'גענה של'ק' ג'ס'פ'ן ש'מא י'טה, ו'ה'ב'יא לה'ה
ס'פ'וקון מ'ק'ר'י ה'רמ'ב'¹³, וכן כתוב ב'א'ר'ה ב'ק'ר'א', ד'בנ'ר של'ל ש'גענה ה'הא
ה'ה'ד'ין של' חלב ש'ק' ס'פ'ק'ן ש'פא י'טה'ו). ומכל נ'ק'ום ק'אה לי' ד'ק'נות
י'יך ש'פא י'טה¹⁴) ר'ק ב'ר'בר ש'דר'פו לה'ח'וט ל'פ'חים ב'חל' ג'די' ש'יד'ל'ק י'פה,
בו ש'פא י'מחט, ר'או'ו צ'לול מ'א' ו'א'ן צ'ר'יך ק'ל' ל'זה: ב (ה) ש'נים
או' מ'ק'ר'ה¹⁵: (1) י'ז'יר'ני ח'ברו. (5) ד'ז'וקא לען'ן ק'רא. שהוא מל'אה
ה'ט'ז' ש'ע'ר'יך'ן ג' משמעו ש'ה'יא ח'ולק על זה¹⁶: (2) א'ס'ור. של'ל א'חד
ל'דעתה הק'קל'ין לעיל' ב'נו של'ל ש'גענה ומלב'. ס'כא ב'ב'יה-ה'ק'נ'ח' ד'ש'כ'יה
אים י'ה'יה ג'רות ש'מן וא'יכ'א ח'ש א'ס'ור ש'מא י'טה (ת'ור'ש, כמ'ג'). ו'פה
לא מי ש'נד'יל' ק'עת בהם, וב'מו ש'כ'ב'ו ש'ע'ר'יך'ן לא'וד ב'נו, א'בל
ש' וב'ם כ'יש'ין לה'ענ'יה, וכ'ל' ש'פ'ן י'חו' ב'ב'יו ד'א'ס'ור לא'וד ב'נו, א'בל
כל' בא'ן צ'ר'יך' הו'א ש'אן ד'ר'בו אף בע'ת ה'ל'פ'וד, א'בל מ'ק'ח'א לא'
פר'יש, (3) ש'בר'ור' ה'וא ש'אן ד'ר'בו אף בע'ת ה'ל'פ'וד, א'בל מ'ק'ח'א לא'
ן וב'י ש'ב'ע'אל ב'ן אל'י'ע'ע¹⁷) ש'גענה מ'שים עצ'מו על ד'ב'ר'יה'ונה ב'ק'ר'יט.
ש'ט'ה'ט'ה' עין ש'ול'חים ומ'ט'ים ומו'נ'חים. ומכל נ'ק'ום (יל') ב'ה'צ'טר'ף לה'ה
ק'ר'ו'ן. ר'ז'חה ל'ומר, א'פל'ו ע'ג'ן א'חד ד'אל'ר' ש'פ'ר ש'ג'י. ע'ג'ן ב'ע'ל'ת
ליה ר'בה: (יד) לה'בעיר ולח'ות. כתוב ה'ט'ז': ג'ראה ל'י הא'פ'ע'ל'ע'פי

שער הצלבן

(ג) והויבא בפריל-קגדים. ואף דיפטח-קברה מחייב אם באה, בshall ובברחים שוקין לקהל: (ד) טיז ומגן-אכברקס: (ה) פריל-קגדים: (ו) אגן-אכברקס:

תרגם: נר מחרט-בערה זה

באר הגולן

ה בית-יעסָף ר שם
בְּגַמְרָא ז טו ושביל
כִּזְבָּעֵת ח שם בְּגַמְרָא
ט שם י רשיי שם

הלוות שפט סימן ערה

ביאורים ומוספיים

(5) ומתobar מדבריו, שאף שלא חילקו חכמים במקום הנחת הנרות לענן חשש שהוא יטה, ובמברואר בשיער שנורו נס במנוחים בגובה רב וכיוצא בויה, מ"מ בנרות עצם חילוק וכשאין חשש הטיה לא גורו. וכן חילוק זה כתוב בבייחיל ל�מן (sei שב סייא ר'יה שאן בה) לענן האיסור להסתכל בשבת במראה של מתחת שהיא חרדה כאימול, מהש שוכן להשר כה נומי שערו המודללים, שאstor אף אם היא קבועה בכוthal שלא שיר החחש הניל, וביאר המשניב שם (ס"ק סב) שלא חילקו חכמים בין קבען לאא קבען, ואולם אם היא אינה חזקה כל כך, כתוב בבייחיל שם שמותר להסתכל בה [והוא שלא כדברי האיש ס"ק לד] בשם המלטשי יומן טוב (ס"ק ט) שעובד בכיהיל שם. שאף ביה אמורים שלא חילקו חכמים במראות של מתחת.

[פהיל דיה ואפלן]

או פהיל נגיד קידושות טאגה קפה, דעטער לרקיות לאור גראטן¹⁴. (6) ולובי השתמשות ברו של אחר, כתוב הבית הולי (על התורה), חנוכה דיה בגמרא אסור להשתמש לאורה) שמותר להשתמש לאורו ואין לחוש שמא יטה, שהרי בהתייחס הנר יכול השמן שמתבלח מהר יותר על ידי קר. מאידך, דעת הגראי קביבסקי (ארחות רבניו ח"א עמי קיה) שאף נר של אחר הוא לבב הגוזה, משומש לחוש שרשכה שהנהר הוא של אחר ויטה, כמו שחשושים שרשכה שרויים שבת. ואפיל' באופן שהנהר מונח ביבו של אחר ומואר מחלגה, אסורה ואע"פ שאין חשש שבינס לשם כדי להתוון, לא דילקו חכמים בתקנתם, וכמו ביר גובה עשר קומות.

[משניב ס"ק ה]

אין פולין¹⁵, אם לא שאנך מפלחה ותחשני מיטשפרו, שאה ודי מפרק¹⁶. (7) ובטעם הדבר כתוב הטינו (ס"ק ג) שכן שכין שכיל אחד מפלחה במקום אחר, דומות הם לשנים הקוראים בשני עניינים. ומבעלי המג"א (ס"ק ח) שהובאו להלן (ס"ק ו) הבהיר טעם אחר, שלא הותר אלא קראה של מצתה, ולא הותר דברם של רשות.

(8) משמעות רבירו, שאף שלענן קרייה תעט המג"א להלן (ס"ק ו) שלא הותר לשנים לקרואו יתירו לאור הנר אלא לדבר מצתה, כאן מותר אף לדבר הרשות. ובטעם הדבר ביאר הגראי קሪלץ (חו"ש שי סייד פפי' ס"ק ג), שמאחר שמנינו לשומר עלי, עדיף הדבר ומותר לכל הרעות אף לדבר הרשות. ודבר זה הוא שלא מבואר בשיער הרב קו"א סי' תלא סי' ב, שלדעת המג"א גם במיניו לשומר אותו מועל לדבר הרשות, והפמ"ג (אי"א ס"ק ח) הסתפק ברון זה.

ולענן טולטול בקרים רוטובים בשבת שבתב הרומייא ל�מן (sei' שא טמיין) שאסור לטולטם מחשש שמא יבא לסתוחם. דעת הגראי אוינערבר (שביב פטיז העי נג) שאם מיניה שומר עלי, מותה, ובטעם שבתב כאן לענן גיורת שמא יטה.

[משניב ס"ק ו]

כון פטז פאנז-ארכקס¹⁷ וכו', מיטע פהיא חולק על זה¹⁸. (9) שכינת (ס"ק ח) חילוק זה כדי ליתיב מודע לענן איסור רכיבה על גבי בהמה בשבת [שהובאו בשוער ל�מן סי' שה סי"ח] אין חילוק בין ארם אחד לשניהם. אף על פי שתעם האיסור שם הוא שמא ית��ר זמורה מן המוחבר כדי להניחה [כמובא במשניב שם ס"ק סא], וא"כ בשניהם היה ראיי לסמן על כך שיזכר אחד לחברו. והוסיף המוחבה"ש, שאמנב גם רכיבה של מצתה נאסרה בשניהם, הימי מושום של ר' רב רכיבה הוא לדבר הרשות ואסורה גם בשניהם, لكن אמרנו גם רכיבה של מצתה מושום לא פלוג מה שאין כן לבן קרייה שעל פי רוב קרייה הוא שלא מצתה, בזה התיירות בשניהם, ולא אסרו מושום קריאות שאין של מצתה שאין אלא המיעוט.

(20) בונתיה ממה שהוצרך הטין לפרש למה אסור לפולות בשניהם, וכמו שכנתנו לעיל (בס"ק ח).

המשך במילואים עמוד 14

[משניב ס"ק ב]

ועין פאליה רפה שטצעדר להתייר בשפער הפפתם לארכ אחרו¹⁹. (10) וגם באופן שבאפשרותו לקחת את המפתח מאותו אדם, דעת הגראי קሪלץ (חו"ש שני חיד פפי' סי' ג) שם אותו אדם יבחן בכך, נחשב הוא בשומר.

[משניב ס"ק ד]

שאיינקה עירקה לנוּקְהָנוּ ורבו, במו שפַּתְבָּבְסָסְעָפִּין שְׂלֵדוֹן וכו', שנק גמ"פָּן שְׂמָא יְטַהָּר²⁰). (11) ובטעם הדבר כתוב ל�מן (sei' ריח' סי' ג), שאין שרך לאדם בעצם הביבוי, אלא יש לו תכילת אחרת שבUberה מכבה. ובאופן שמכבה עצים כור' לעשות מהם פחים, הרי זה נחשב כיבוי הצריך לגוף, שכן יש לו צורך בעצם הביבוי.

(12) זו דיא שיטת הרמב"ב שהובאה בשיער שם (ס"כ ז), הסובר שמלאכה שאינה צריכה לגופה חייבות עליה, ובמברואר במשניב שם (ס"ק פ). (13) אף שכאן כתוב שבב נר שעה יש לחוש שמא יטה, מ"מ לנבי דלה שהר קבעו בה, שכינת הבושע ל�מן (sei' ענו סי' א) שאסור לפותחה לטענלה משות חשש הטיה השמן שבנה, כרב הרמייא שם שבנה של שעיה מוחר פותוח ולנעול, וטעם הדבר החابر במשניב שם (ס"ק ח), שבזה אין חשש הטיה. ויישב בבייחיל לעיל (sei' ריח' סי' ג דיה ריטה), שכשוחש הוא שמא יטה בכוונה, יש לחוש [לדרוריים] גם ביר של שעיה, משא"כ כשהוחש הוא שמא יטה שלא מותן במתובין, כגון שעיה הנדרת תנרט הנר כמו ביר הקבוע בדלת, באופן זה מותר ביר של שעיה, ממשם שאין זה פליק רישא.

לפיוzielוק זה ביאר שם את מה שהתריר המג"א (שם ס"ק ח) לנגע ביר שעיה ודלק כשהוא חלי, ולא חשש שמא יטה. ממשם שם איןו מתכוון להטיה ולדק מותר לכל הדעות.

[משניב שם]

מקיר לקורות לפנייכם לקליל עלקאנו, דלא שייך שמא יטחה²¹. (14) וכן לקרווא לאור חשמל המוציא עלידי גנרטור, דעת הגראי אודערבר (מלואים הוטפות לספר שולחן שלמה ס"ק ב) שלדרמי המשניב מורה, ואעיפ שפעים צריכים להקן את הגנרטור, אין זה דבר שקל למשוחו בחסנית נהר ולכן אין חותשים לך. וועה, שארם שאין דרכו לתקן גנרטור בימות החול, נחשב באדם חשוב שאין דרכו להטוט בימות החול, שכינת השוער להלן (סי' ז) שלא גורו בו שמא יטה בשבת ועוד זויסק, שלא גודז אלא כישש חשש שיתקן את גוף המנוחה, אבל לא בשותיקן הואה במקיש הרחוק ממנה המייצ את החשמל לצורך האור.

מайдך, דעת החז"א (חו"ש שני חיד פפי' סי' ב אות א) שהאיסור הוא גם במרות שלון, ואפיל' באור החשמל גם במקומות שאין בו חשש בעודת ישראל בשבתו ביריך. ובטעם הדבר ביאר הגראי קሪלץ (שם) כיון שלפעמים יש צורך בהיקונים במערכת החשמל או בחותם שדההטוף, ואעיפ' שזאת חשש רוחק ואין סיבה לנויר מוחמתו, מכל מקום מאחר שהגורו חוויל ביר שמן, גם דבריהם אללו בכל גדרותם. ובקב ביאר גם את דעתו האוטרים לקרא לאור נהר של שעיה, שכין שיש בו צד רוחק של הנייה או של מחיקת השוער, אף על פי שבוח לביר לא היה טעם לגודז מתחילה, מכל מקום לאחר שנוח ביר של שמן אף זה בכלל).

ואף על פי שבאדם חשוב שאין דרכו להטוט לא גוח חוויל [cmbavor] בשוער להלן (סי' ז), ואם כן לכתחילה מי שאין דרכו לתקן תקלות במערכת החשמל איינו בכלל הגראייה, יישב הגראי קሪלץ (שם אות א) שיתכן שלא נאמר ההיתר של אדם חשוב אלא כאמור שמחמת חישברתו אינו מטה, ולא מחייב סוכות אחרות. ואכן, אדם חשוב

שמפני חישברתו איינו מותעך בעינוי חשמל, איינו בכלל הגראייה. ונורוגים המערדים בומניינו, שהשוער כולה נזוכה ונעשה בשמן, דעת הגראי קሪלץ (שם) שם בכל המורה לכל הדעות.

הלוות שפט סיון ערה

ביאורים ומוסיפים

שאין לך לאור הנר אלא סוגיות העוסקות בענייני הדרלהת הנר, וכן מותר ללמד עניין הדלקת הנר שבשולחן ערוף.

[משנ"ב ס"ק יז]

דאין עס'הארין וכו⁽²⁴⁾.

(24) ולגבי היפותם של אחר ההגדה, דעת הגראן קרליין (חו"ט שני ח"ד פפ"ד ס"ק ז) שאף הם שגורים בפי הכל, ומותר לקרוטם לאור הנר.

[ביהיל ד rhe מל שיעודע]

כל שיעודע⁽²⁵⁾. פשות הדוא קדין אם יוציא איתה סוגיא ומחלוקת כי היא גוננא⁽²⁶⁾, (30) ומטענות דברי המשנ"ב (ס"ק ט ו-ז), שבאופן שעריך לך לאור מתוך הספר רך ראשי פרקים מותר לו לקרו האל מתוך הספר ולא רך את ראשי פרקים, וכן בתב הקפ החויים (ס"ק לא), שאף שהירוש הרב (ק"א ס"ג) הביא ברור זה מחלוקת ראשונים ונשאר ביצה, מימן המנהג להקל, וכן שיטות השיעוע הרבה עצמן (ס"ג).

(31) הלומד בעלפה ורוצה לאות בגמו או בתוס' את ריק לשונם, הסחפק הגראן קרליין (חו"ט שני ח"ד פפ"ד ס"ק ז) האם דומה אופן זה לרישי פרקים [כלשון השו"ע] שאינו קורא עין שלם ומותר, או שהוא אסור לעשות כן, שמאחר שרוצה לראות היטבת את הלשון, אין הדבר דומה לאות פרקים, שם איתן ערך אלא הבטה בלבד.

[ביהיל ד rhe אבל שמען]

דקמאנל אדים מה שבקולות וכיה שבקערה⁽²⁷⁾ וכו', ובקדאי אכן לא קיימת נקמן דאספר מפני שהוא לשעה, דנא פסק בכבלי, אפלו לבחן בין הקנרים אסחד⁽²⁸⁾.

(32) ולבדוק פירות המוחזקים בחשש תולעים, דעת הגראן קרליין (חו"ט שני ח"ד פפ"ד ס"ק ח) שכיוון שיש חיוב לבודקם, ועריך להתראמץ ולהעין בבדיקה, אסור לעשותות ואור הנר. אמנם אם אין הפרות מוחזקים שיש בהם תולעים, וכן בדיקתם אלא כדי שלא יהיה בגין עצימות עיניכם, מותר לעשותות זאת לאור הנר, שהרי אין צורך להתחמוץ בבדיקה זו.

(33) הינו כפי פירוש הפni משה שם בכוונה המאן ואמר מפני שהוא לשעה, והינו שמשתמש לאור הנר שעיה מועצת, ולא כפי פירוש הרקון העדה שם, שפירש שימושו לאור הנר ברבר שאין צורך עין גודל [שהרי לפי זה אין ראייה מהబלי שאינו פוסק כר].

[משנ"ב ס"ק יז]

מכל מקום אין לישב בסמהך אצל נקבות האודים, כי יש לחש שיעוע קהם כדי שיבקרו היטב⁽²⁹⁾.

(25) והנורי חורף העשוים באופן שהחפחים מוחמים בגלוי, כתוב בשיטת מנהת יצחק (ח"ב סי' נב) שלדעת חת"ז אסור לישב בסמוך להם, אלא שהרבבה אחרים חולקים על הענין.

ותנורי חיים המצוים בזמנינו דעת הגראן אוירברג (שבות יצחק שהייה והזורה פיג' אות ג) שאינם בכלל הגוירה גם לדעת הטז, שלא אסר הטז אלא במודורה שיש צורך להփר בה את זנות האודים כדי שיבקרו היטב, מה שאין כן בתנורי חיים שבזמנינו, שהאש שביהם קבועה ויציבה ואינה ערוכה חיתוי כrho' שלא תכבה, ובן היא דעת הגראן אלישיב (שם).

[משנ"ב ס"ק טו]

שאימת נב⁽³⁰⁾. שאין פושטין יד לשום דבר וכו', ולא אמי לאצללוי⁽³¹⁾.

(26) מдин זה למדו הראשונים ונפטר להלכה בשוע להלן (ס"ח). שוגם בליל יום הכיפורים לא חושבים שמא ייטה, משום שאימתם יום הכיפורים עליון, וביאר הגראן קרליין (חו"ט שני ח"ד פפ"ד ס"ק ח), שמנני האימה לא עשה דבר ללא מוחשבה. עד כתוב, שמוקובל בשם החוויא שמותר לא רך להתפלל לאור הנר בלילה יום הכיפורים אלא גם ללמידה לאורו, וכן שמותר לקרו לאור הכר בלילה (ח"ה סי' טו ס"ק ג) אך, שמא יש להקל בין תפלה לילימה, שיתכן שرك בשעת התפילה נאמר דין זה, וכן אין שמא יש להקל בין אימת יום הכיפורים לאימת ראה השנה.

(27) וכן אצל אביה, ציד הגראן קרליין (חו"ט שני טם) שאינו דומה לתלמיד אצל רבג, ובכוונה שמצוינו בגמו (פסחים קח, א) לעניין דין הסיבה בלילה הסדר, שיש חילוק בין אימתה הben מבאיו לאימתה התלמיד מרובי.

[משנ"ב ס"ק טו]

משמע קוזקא בפה מדליקין, לשם נזכר ענגי אסror נרלקה, ואיך ישכח וידליך⁽³²⁾.

(28) הינו דוקא המשניות שבפרק זה, וכמשמעותו לשון הסמ"ק (מצווה רבב המכבה הmobvir עמי רגב), שהוא מקור הדין, אבל הגמרות שבפרק זה, דעת הגראן קרליין (חו"ט שני ח"ד פפ"ד ס"ק ו).

מילואים

14

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן רָעֵד

המשך מעמוד הקודם

לעיל (ס"י רמב"ס ק"ו) שיכל לדורש על פת זה. והוסיף שם, שאף אם ביום החול איתנו מקפיד על פת ישראל, מ"מ אם יש לו בשבת ויום טוב פת ישראל, וכן להיוורר שלא לאכול פת עכרים, מפני בדור שבת ויום טוב.

[משנ"ב ס"ק ה]

הכ"ח פטיה, רצין מعتبرין על הפטיות⁽¹⁾ וכו', שפוגע תחליה בתקותה^(הו).

(10) ואף שרואה רוק בת אחת זוקן תירץ העורך השלחן (ס"ז) את תמייתת הכהן, דעת הנגרשי אויערבך (שביב פניה הע' פ"ה) שאף בו נהוג דין אין מעבירין על המצוות. כיון שאינו רוצה בת זו מוחמת עצמה אלא מהמת הדין לבצע על התהוננה, ולכן אם התהוננה לבנה והעלינה שחורה וווחזה בלבנה, אך לא שיר כזה דין אין מעבירין כלל.

(11) וכן כשותל יום טוב בשבת, הורה הנגר"ש אלישיב (מבקשי תורה ויט טבר עט תנ"ה-כח) שאף לדברי הרומי אן שביל יומ טבר בודע את העלונה, יבעז בלילה את התהוננה בבעל ליל שבת, ואף שלגבי ליל הסדר כתוב הבאר היטוב (ס"י תע"ה ס"ק ב) שבגשה בתבש בצע את העלונה, אין למלמד מליל הסדר לשאר ליל יום טוב בשל בתבש.

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן עֲרָה

המשך מעמוד 108

אסור למלמד קודם שיתפלל, כתוב המשנ"ב שם (ס"ק לה) שם מינה שומר שיזכרינו להחטף, מותר. עזין בשעה"ע שם (ס"ק מא), שמקור הרין הוא ברוך החיים, ושם התבואר שלמד זאת מודנו של דנהלת צבי חניל. וכן לעזין לימוד קודם קריאה שמע של ערבית בהגיון זמנה, כתוב לעיל (ס"י רלה ס"ק י) שגם מינה שומר שיזכרתו להחטף, מותר.

[משנ"ב ס"ק יב]

לענין רב"י ישמעאל בן אלישע⁽²³⁾.

(23) ואע"פ שלכארה היהת ה תורה שגורה בפיו, ואם כן רומה הדבר לרקריאת ראש פיקים שבtab השער' להל' (ס"ז) שלא חוששים בהם להטיה כיון שהשגורים הם בפי כל אדם, מיאר הגורן קרליין (חוט שני ח"ד פפ"ד ס"ק ד) שיתכן שהוא למד עם כל התנים.

[גיה"ל ד"ה וק"נ בנו]

קראה דמפר לדורות לפני מגירשן כל זפן שאנטיארין דולק⁽²⁴⁾. ואע"פ שבנו שעודה אסור לקרוא לאזרו בשנו שמן נמצוא בסמוך לו, אפשר לומר שבנו שעודה יש על כל פנים חשש שכבה אוור, ומה שלא אפשר לקרוא לאזרו [לדעת רשיין] הוא מפני שההטיה אינה מועילה בו, ולכן ישנו שמן ונור שעודה דולקים זה בצד זה, אם יכהה אוורות עללו הווא להטיה את נר השמן, משא"כ בדור טאטארין⁽²⁵⁾ שאין חשש כלל שמן וכחה אוור, לכן כישודליך בעצדו גם נר שמן, גם אם יכהה אוור נר השמן לא יבא להטיהו, שהרוי זו לו בדור הטאטארין (ארחות שבת ח"א פט"ז הע' בט).

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן רָעוֹ

המשך מעמוד נו

מהചוץ, וכן אסורה, אמגס לעיל (ס"י רנב ס"ק ל) כתוב לעזין מנעל שהיה מתוקן מערוב שבת והנבריך רק החלקון בשבת, שמותר לנעל אותו בשבת. כיון שהזיה יכול לנעל גם ללא החקיקת הנבריך.

הנזכיר אם יש לו רק לחם אחד, שכן שארם אחר יכעשו לשנים שלא בפני המבריך, וביאנו לפני המבריך בשנים ובכך היה לו לחם משנה. (5) מה שכתב יונתן לנהוג כן, הוא למקודשים על היין ואחיכי בוציעים על הפת, אבל המקרים על הפת, כתוב לעיל (ס"י רעא ס"ק טג) שהחיבורים הם לשימוש מהמרקש וליצאת ידי חובה גם בברכת המוציא, שאם לא כן ממחpic את סדר הקידוש.

(6) ואף שעובר שעור זמן של תוך כדי דבר עז שבחצע לכל המוסבים, הזרי לעזין המוטען בציית כתוב לעיל (ס"י ח ס"ק יב) שנחשב הפסיק אם מתעטף בה לאחר שימוש של תוך כדי הדבר מהברכה של המבריך, ביאור הנגרשי אויערבך (שיח הלכה ז"א ס"ח אות ב) שסביר שכך הוא הסדר שולם צדיקים לאוכל מהבריך, אין זה כלל בגדר הפסק.

(7) והחו"יא (דינים הדנאנות פ"ז אות ח) לא היה נהוג לומר ברשותו, אלא לפמי הברכה היה פונה קצת לעברו של היוצא בברכתו.

[משנ"ב ס"ק ז]
וְהַעוֹלָם נוֹהָגִין כְּהַשְׁלָקָן-עַזְוֹז⁽²⁶⁾ וּכְרִי, מִפְרָא לְאַכְלָל מִפְזֹז⁽²⁷⁾.

(8) וכן נהג החוו"יא (דינים והמנגות פ"ז אות ח).

(9) וכן אם אין לו יין שעריך לדורש על פת, וכן לו אלא פת זה, כתוב

לענין איסור טלטל גדים ויטובי שבtab הרמ"א לקמן (ס"י שאסמי) שאסורי טלטלם מוחש שמא יבא לשלחות, וכותב האיר שם (ס"ק ט) שלשנים מוחר לטלטלם מושום שיש לסמוק על קר שיזכרו זה לה, כתוב התהלה לזרו שם (ס"ק מו) שדין זה תלוי במחלוקת המגיה ורט"ז (כאז), האם גם בדבר הרשות מועל מה שניות קוראים ייחודיים, וכן לעזין מנוחה של פרקים, שכtab השוע"ז לקמן (ס"י רעט ס"ז) שאסורי טלטליה מהששתתפרק ויבא לחווירה, כתוב התהלה לזרו שם (ס"ק טז) שאם באים לטלטה בשני בני ארם, תלדו דינם במחלוקת המגיה ורט"ז.

[משנ"ב ס"ק ז]
שְׁכֵל אֶחָד מִעֵן בְּסָקוּרִי וְאַיִן מִשְׁגַּיִם בְּמֵה שְׁעוֹשָׂה קְבּוֹרוֹז⁽²⁸⁾.
(21) והודורש בצעיבור בליל שבת, שהחיבור מביטים בו בשעת הדרשה, דעת הנגרן קרליין (חוט שני פפ"ד ס"ק ג) שמוסור לו לקרווא לאורח הנבריך שחייב ברשותו שומרים.

[משנ"ב ס"ק י]
וְאַזְמָר לְזֹבֶב⁽²⁹⁾.
(22) וכן לעזין בדיקת חמץ, שכtab לקמן (ס"י תלא ס"ק ז) שיש אסורים ללמוד גם חצ' שעודה קודם שינייע הזמן, כתוב שם שמי' אם מימה שומר שיזכר לו לבשיגע הזמן, מותר. וזה זה גלמד ממה שמוסר שעומר לעזין שמא טה, כמבריך בנהחלת צבי שהובא בדור הינכש שם (ס"ק ז). וכן לעזין תפילה, שבtab השער' לעיל (ס"י פט ס"ז) שכשיגע זמנה

אויערבך (שшиб פ"ל הע' קט) שני נרות הם גופים נברדים, וכשהירושאל קורא בספר, יש לומר שקייאו זהיא לאור דמר המותר, מה שאין כן הצעצתה חזא בגין הנגל וכמשמעותו נעל מהנה.

